

Arrest

nr. 270 905 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat H. BERKMOES
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 december 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 december 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), diezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht.

Eveneens op 29 december 2021 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), ook diezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 29/12/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : M. (...)
voornaam : F. (...)
geboortedatum : (...) 1989
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Nigeria

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29/12/2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en*
- x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens slagen en verwondingen. (PV (...) van de politiezone van Antwerpen.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de ontvankelijkheid

In diens nota met opmerkingen voert verweerder een exceptie van onontvankelijkheid aan bij gebrek aan belang in hoofde van verzoekster. Hij stelt dat ze op 20 januari 2022 is gerepatrieerd naar Duitsland, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten *d.d.* 29 december 2021 reeds is uitgevoerd.

De Raad bemerkt dat krachtens artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad (*cf.* RvS 14 november 1997, nr. 69.601, TB.P. 1998, 614; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528, R.A.C.E. 1994, z.p.). Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*cf.* Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Opdat verzoekster belang zou hebben bij de vordering moet zij zijn gegriefd door de bestreden

beslissing en hierdoor een nadeel ondervinden. Bovendien moet de vernietiging van die beslissing haar een voordeel opleveren en aldus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) inderdaad reeds ten uitvoer is gelegd op 20 januari 2022. Dit impliceert echter niet dat verzoekster haar belang verliest bij het instellen van een beroep tegen het aan haar opgelegde inreisverbod (bijlage 13sexies). Het inreisverbod wordt opgelegd voor een periode van drie jaar. De eventuele vernietiging van het inreisverbod kan aan haar, desondanks het feit dat zij zich niet langer op het Belgische grondgebied bevindt, nog steeds een voordeel opleveren gezien zij in dat geval niet langer de toegang tot het Belgische grondgebied wordt ontzegd voor een periode van drie jaar.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Verweerster motiveert kwestieuze beslissing als volgt :

...

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens slagen en verwondingen (PV (...)) van de politiezone van Antwerpen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11.

1. Verweerster gaat er zomaar van uit dat verzoekster schuldig zou zijn aan slagen en verwondingen.

Verweerster schendt artikel 6.2 EVRM dat het vermoeden van onschuld waarborgt. Verzoekster is immers nog NIET veroordeeld voor dit beweerde feit. Hoe kan verweerster dan dienstig stellen dat zij een gevaar voor de openbare orde betekent?

Zolang verzoekster niet ten gronde is veroordeeld voor de beweerde feiten en zolang zij haar rechten niet heeft uitgeput kan kwestieus bevel niet ten uitvoer worden gelegd. Verzoekster wordt trouwens ook niet vervolgd voor de beweerde feiten.

Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel is hier duidelijk geschonden.

2. Verweerster levert dd. 29.12.2021 een bijlage sexies af. Op 05.01.2022 besluit zij tot een bevel tot vasthouding om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Verweerster motiveert: Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11.

Nochtans heeft verzoekster een asielprocedure lopen in Duitsland. Dit heeft zij meegedeeld maar met deze info werd door verweerster geen rekening gehouden.

Nochtans blijkt uit de papieren die verzoekster bij zich had, dat ze een geldige verblijfstitel voor Duitsland heeft.

Pas op 05.01.2022 ‘ontdekt’ verweerster dat er een asielprocedure zou hangende zijn in Duitsland.

Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel is hier duidelijk geschonden.

De genomen maatregel is dan ook omwille van deze reden niet proportioneel.

Kwestieus bevel dient vernietigd te worden wegens schending van artikel 3 en 6 EVRM, schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel; schending artikel 74/11 § 1, 2° Vw..”

2.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 8, 62 en 74/11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Verweerster stelt als motivering:

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens slagen en verwondingen (PV (...)) van de politiezone van Antwerpen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoekster kan uit deze motivering niet afleiden waarom de feiten een gewelddadig karakter zouden vertonen.

Verweerster stelt vervolgens:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11.

Op 29.12.2021 hield verweerster geen rekening met het feit dat verzoekster een geldig verblijf in Duitsland heeft (stuk 3), hangende haar asielprocedure.

Zij kan dan ook niet dienstig stellen dat artikel 3 EVRM niet is geschonden.

De motivering is gebrekkig, reden waarom kwestieus bevel dient vernietigd te worden.”

2.3 Gelet op de onderlinge verknochtheid van de middelen worden ze samen behandeld.

Vooreerst stelt de Raad vast dat waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en van artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dit onderdeel van het middel onontvankelijk moet worden verklaard. Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster zet op geen enkele wijze uiteen op welke manier de bestreden beslissing de bovenvermelde bepalingen schendt.

Verder voorziet de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk

moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. De gemachtigde heeft immers, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, geduid dat het inreisverbod wordt afgegeven omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet in rechte en in feite zou zijn gemotiveerd.

Uit haar inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze motieven haar genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aldus niet weerhouden.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek formuleert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel verder vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Verzoekster voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

De Raad is bij de beoordeling van bovenstaande beginselen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld aan de hand van de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).”

In eerste instantie betoogt verzoekster dat zij het vermoeden van onschuld geniet, waardoor de bestreden beslissing niet kan worden uitgevoerd zolang zij niet is veroordeeld voor de beweerde feiten.

De Raad benadrukt dat 'het vermoeden van onschuld' een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, is geen maatregel van strafrechtelijke aard maar wel een administratieve rechtshandeling. Het 'vermoeden van onschuld' kan niet dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing die verband houdt met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat een dergelijke beslissing een publiekrechtelijk karakter heeft. Het vreemdelingenrecht is, in tegenstelling tot het strafrecht, een politiek recht (cf. RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Het 'vermoeden van onschuld' belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van verzoekster in het licht van feiten die nog niet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Dit betekent dat ook al staat de schuld van verzoekster nog niet vast door middel van een effectieve veroordeling, verweerder alsnog gerechtigd is om op basis van de voorliggende feiten, zoals deze hem voorlagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, te oordelen dat verzoekster door middel van haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Er is geen effectieve veroordeling vereist opdat de gemachtigde aan verzoekster een inreisverbod kan opleggen.

Vervolgens stelt verzoekster dat er geen rekening is gehouden met het feit dat ze een asielprocedure in Duitsland, die nog lopende is, heeft opgestart.

Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat verweerder hiervan reeds op de hoogte was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing dateert van 29 december 2021. In het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, wordt uitdrukkelijke gesteld dat verweerder slechts op 4 januari 2022 kennis heeft genomen van een positieve Eurodac hit van Duitsland. Verzoekster stelt dat zij dit heeft meegedeeld, doch uit het administratief dossier blijkt op geen enkele wijze dat zij de gemachtigde in kennis heeft gesteld van het feit dat ze een asielprocedure in Duitsland heeft opgestart. Verzoekster stelt eveneens dat ze in het bezit is van een geldige verblijfstitel voor Duitsland. Uit het administratief rapport illegaal verblijf d.d. 29 december 2021, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster door de politiediensten wordt geïdentificeerd aan de hand van "een *politieel Duits document*". Zij is op dat moment in het bezit van een attest van verlies/diefstal van een officieel document. Daarnaast blijkt uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 december 2021 dat verzoekster "*niet in het bezit [is] van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie*". Het betoog van verzoekster is niet van dien aard voormelde motieven te kunnen weerleggen.

De Raad besluit dat de wettigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Van verweerder kan niet worden verwacht rekening te houden met elementen waarvan hij op dat moment nog geen kennis had. Nu duidelijk blijkt dat verzoekster heeft nagelaten verweerder op de hoogte te stellen van het feit dat zij een asielprocedure heeft opgestart in Duitsland en dat verweerder slechts op 4 januari 2022 kennis genomen van een positieve Eurodac hit in Duitsland, kan verzoekster niet deugdelijk voorhouden dat verweerder met dit gegeven rekening had moeten houden op 29 december 2021.

Verzoekster stelt verder dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom de feiten een gewelddadig karakter zouden vertonen. Uit het administratief rapport illegaal verblijf d.d. 29 december 2021 blijkt dat verzoekster betrokken is bij een gezinsconflict met toediening van slagen en verwondingen, hetgeen vanzelfsprekend een gewelddadig karakter heeft. Bovendien houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet 'verder' te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing 'het waarom' of 'uitleg' dient te vermelden.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN